

havde i saa Henseende haft stor Indflydelse paa hende. Han hørte ikke til disse sværmeriske Bodsprædikanter, der paa andre Kanter af Landet manede Middelalderen op af Graven. Det var tvertimod en meget jevn og saare menneskelig Præst, der afskyede al Overdrivelse, al Svulst — en frejdig, trøstefuld Forkynder af et hyggeligt Hverdagsevangeliem, som ikke krævede uoverkommelige Opofrelser i Henseende til Livets Behageligheder og derfor havde vundet mange Tilhængere.

Hofjærgermesterinden var uendelig taknemmelig for, at hun saa forholdsvis let og smertefrit var bleven befriet for sin Syndeskyld. Hun helt forelskede sig i denne Kristendom, der var saa rørende fordringsløs. Kunde det end af og til falde hende lidt vanskeligt at huske sine Andagtsstunder, og kneb det undertiden med at finde den rette, barnligt tillidsfulde Tone i sine personlige Henvendelser til den Højeste, saa fulgte hun til Gengæld med Liv og Sjæl alle opsigtsvækkende Begivenheder indenfor Kirken. Hendes Værelser var oversvømmet af gudelige Bøger og Tidsskrifter; og i private Krese tog hun til Tider selv Ordet i Debatten, idet hun mere og mere aabenlyst optraadte som Missionær for den blombergske Tro.

\*

\*

\*

Det var i dette Hjem, hos disse Mennesker, at Per søgte Tilflugt efter sin hemmelige Nattefart over Kattegat med Moderens Lig. Baade legemligt og sjæleligt forkommen naaede han Kærsholm ved Middagstid samme Dag, som han om Morgenens tidlig havde forladt Skibet ved Fjordmundingen.

Han fik den bedste Modtagelse ikke alene af Hofjærgermesterinden og hendes Søster, Baronessen, som endnu opholdt sig der paa Besøg, men ogsaa af selve Hofjærgermesteren, som netop havde modtaget Meddelelse om, at han undtagelsesvis havde vundet en af sine Processer.

For straks at sætte Per ind i Processens vidtløftige Forhistorie førte han ham ind i sin Stue, og benyttede her Øje-